

Arrest

nr. 73 904 van 25 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN KERREBROECK, die *loco* advocaat P. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2002 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest tot immatriculatie geldig tot 30 maart 2003.

Op 12 en 20 februari 2004 werd een proces-verbaal opgesteld omtrent de valsheid van zijn Franse identiteitskaart.

Op 25 februari 2004 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hiertegen diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Het beroep werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 164.459 van 8 november 2006.

Op 10 maart 2004 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 28 juni 2004 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing kon hem niet ter kennis worden gebracht, daar hij volgens de verklaringen van zijn schoonbroer naar Spanje was gereisd.

Op 12 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij beriep zich op het punt 2.B. van de instructie van 19 juli 2009. Hij verklaarde ononderbroken in België te verblijven sedert 31 maart 2007 en te beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. De woonstcontrole was positief.

Op 28 januari 2010 werd verzoeker in illegaal verblijf aangetroffen in Nederland, hetgeen aanleiding gaf tot een terugzending naar België op 9 februari 2010.

Op 14 juni 2011 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard omwille van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (ten gevolge van het gebruik van valse identiteitsdocumenten).

Op 1 augustus 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan (...), van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 30/8/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel verklaart verzoeker steeds te goeder trouw te zijn geweest. Hij acht zijn vroegere werkgever in Frankrijk verantwoordelijk voor de problemen waarin hij zich nu bevindt. Verzoeker stipt aan dat hij los van het paspoortprobleem in aanmerking komt voor regularisatie.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Het verzoekschrift bevat geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting de schending van de motiveringsplicht aanvoert, dient de Raad vast te stellen dat dit middel niet kan worden afgeleid uit de uiteenzetting onder het kopje “eerste middel” in het verzoekschrift. Het ter terechtzitting aangevoerde middel betreft geen middel van openbare orde, noch een middel dat verzoeker niet in zijn inleidend verzoekschrift kon aanvoeren.

Derhalve is het een nieuw middel dat niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst ter terechtzitting kan worden aangevoerd.

Het eerste middel is in zoverre onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat de staten niet verplicht zijn om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven, maar dat bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM om te voorkomen dat ze worden uitgewezen uit het land waar hun gezinsleden wonen. Verzoeker stelt dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn zus die legaal in België verblijft. Hij wijst erop dat er een hechte band is tussen beiden. Voorts verduidelijkt verzoeker dat bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven veel belang zal worden gehecht aan de omstandigheid of betrokkenen samenleven, aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, de zorg en genegenheid. Verzoeker stipt ook nog aan dat het zeer moeilijk moet zijn om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Wat zijn situatie betreft, verduidelijkt verzoeker dat het niet mogelijk is om in Marokko een waardig en effectief gezinsleven te leiden en dat er van zijn familieleden niet verwacht kan worden dat ze met hem mee verhuizen. Tot slot stipt verzoeker aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel in België en dat hij beschikt over een ziekteverzekering.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit begrip is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn zuster en naar het feit dat hij al jaren met haar samenwoont, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige kinderen. In het arrest Ezzoudhi t. Frankrijk (13 februari 2001) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen volwassen familieleden “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op het adres van zijn zuster verblijft. Ingevolge de langdurige samenwoning kan worden aangenomen dat verzoeker een feitelijk gezin vormt met zijn zus.

Aldus dient te worden nagegaan of er voor de Belgische staat een positieve verplichting bestaat om aan verzoeker een verblijf toe te kennen op haar grondgebied. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker slechts voor een zeer korte duur een verblijf werd toegekend na zijn binnenkomst 10 jaar geleden. Nadat werd vastgesteld dat verzoeker gebruik had gemaakt van valse identiteitsdocumenten

(bewust of onbewust) werd zijn verblijf stopgezet. Sindsdien heeft verzoeker ondanks zijn verscheidene pogingen om zijn situatie recht te trekken nooit meer over een verblijfsvergunning beschikt. Hij was de hele tijd illegaal op het grondgebied en kon dus ook verwachten dat hij mogelijks het grondgebied zou moeten verlaten bij een controle. Het gezinsleven dat hij heeft opgebouwd met zijn zuster werd aldus grotendeels (ruim 6 jaar) in illegaal verblijf opgebouwd. Verzoeker draagt nu de gevolgen van zijn bewuste keuze om een gezinsleven uit te bouwen in illegaal verblijf. Nogmaals wordt er aan herinnerd dat artikel 8 van het EVRM geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Gelet op het langdurig illegaal verblijf van verzoeker, hetgeen hij overigens niet betwist, en de hierboven gedane vaststellingen, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat er *in casu* geen positieve verplichting voor de Belgische lidstaat bestaat om aan verzoeker een verblijf toe te kennen en aldus aan verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten nu het vaststaat dat hij niet in het bezit is van de geldige binnenkomstdocumenten. Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht, dit alles ingevolge manifeste beoordelingsfouten.

Verzoeker stelt dat de beslissing niet voldoende werd gemotiveerd. Verder stelt hij dat er een vreemde redenering wordt aangewend inzake het vals paspoort. Volgens verzoeker had de gemeente Lokeren niet gemerkt dat zijn paspoort vals was en kan hem dan ook niet verweten worden dat hij niet zag dat het een vals paspoort betrof. Tot slot stelt verzoeker dat het onmogelijk is om een begin van bewijs aan te brengen dat hij bedrogen werd door een Franse wijnboer.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, alinea 1, lid 1 van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, zijn een geldig paspoort en geldig visum. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat er onvoldoende gemotiveerd werd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, wordt in de bestreden beslissing helemaal niets gezegd aangaande een vervalst paspoort, noch over het feit dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt van het feit dat hij misleid werd. Er wordt zoals aangegeven enkel vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, hetgeen op zich niet tegengesproken wordt door verzoeker.

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de motiveringsplicht, noch maakt verzoeker aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Wat de ingeroepen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur betreft, laat verzoeker na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker geschonden acht, zodat dit

onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens valt de kritiek van verzoeker ter zake samen met de hiervoor besproken grief van de schending van de motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Raad op 6 september 2011 een brief heeft gericht aan verzoeker om een rolrecht van 350 euro (zijnde voor twee bestreden beslissingen) te betalen. Uit de omschrijving van het voorwerp in het verzoekschrift blijkt dat er slechts één bestreden beslissing is en ter terechtzitting wordt dit op vraag van de voorzitter uitdrukkelijk bevestigd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er 175 euro rolrecht teveel werd gekweten door de Raad.

Het door de verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Artikel 3

Het teveel aan rolrechten betaald door verzoeker, zijnde 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU